

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Пловдив, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова
Членове: Михаела Хр. Буюклиева
 Христо Ив. Крачолов

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора Николай Ст. Божилов
като разглежда докладваното от Михаела Хр. Буюклиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225000600354 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда № 22/30.03.2022г., постановена по НОХД № 424/2022г. по описа на Окръжен съд гр.Пловдив, подсъдимият Г. И. Ц. е признат за виновен и осъден както следва:

1. в това, че на 21.11.2021г. на автомагистрала „*“, км 100+600, в землището на с.*, област *, е дал дар - сумата от 400 лв. на полицейски органи - Г. И. М. - мл.автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“, група КПДГПА гр.*, и П. Д. Д. - мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“, група КПДГПА гр.*, за да не извършат действия по служба - да не изпълнят задълженията си по ЗМВР, както следва - чл.61, ал.4, чл.66, ал.1 и ал.2, чл.67 от ЗМВР, поради което и на основание чл.304а вр. чл.304, ал.1 вр. чл.58а, ал.1 от НК вр. чл.373, ал.2 от НПК е осъден на една година и четири месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 2000 лв.;

2. в това, че на 21.11.2021г. на автомагистрала „*“, км 100+600, в землището на с.*, област *, с цел да набави за себе си имотна облага противозаконно е подпомогнал чужденци - Ж. М. А., А. К. М. И. и А.-А. М.-А. А., и тримата граждани на *, да пребивават и да преминават в страната в нарушение на закона - на чл.19 от Закона за чужденците в Република България, като деянието е извършено чрез използването на моторно транспортно средство - лек автомобил „*“ с рег. №*, по отношение на лице ненавършило 16-годишна възраст - Ж. М. А., роден през 2009г., и по отношение на повече от едно лице, поради което и на основание чл.281, ал.2, т.1, т.4 и т.5 вр. ал.1 вр. чл.58а, ал.1 от НК вр. чл.373, ал.2 от НПК е осъден на една година и четири месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 5000 лв.

На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия е определено едно общо, най-тежко наказание измежду наложените му лишаване от свобода, а именно една година и четири месеца лишаване от свобода.

На основание чл.23, ал.1 от НК му е определено едно общо, най-тежко наказание измежду наложените глоби, а именно глоба в размер на 5000 лв.

На основание чл.23, ал.3 от НК към така определеното и наложено едно общо, най-тежко наказание една година и четири месеца лишаване от свобода е присъединено и наказанието глоба в размер на 5000 лв.

На основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС е определен първоначален „общ“ режим на изтърпяване на така определеното и наложено на подсъдимия Ц. едно общо, най-тежко наказание една година и четири месеца лишаване от свобода.

На основание чл.59, ал.1 и ал.2 от НК при изпълнението му е приспаднато времето, през което е бил задържан по реда на ЗМВР и НПК, считано от 21.11.2021г. до влизане на присъдата в сила, като един ден задържане се зачита за един ден лишаване от свобода.

Първоинстанционният съд се е произнесъл за веществените доказателства по делото.

На основание чл.307а от НК са отнети в полза на Държавата веществените доказателства - 8 броя банкноти с номинал от 50 лв., на обща стойност 400 лв., намиращи се при домакина на ОД на МВР гр.*, след влизане

на присъдата в сила.

Веществените доказателства - 1 брой СУМПС и контролен талон на името на подсъдимия Г. И. Ц., намиращи се на съхранение при домакина на РУ на МВР гр.*, следва да се върнат на подсъдимия след влизане на присъдата в сила.

Срещу съдебния акт е подадена жалба от адв.Г.Г., защитник на подсъдимия Ц., с оплакване за неправилност и несправедливост. Излагат се съображения, че наложените наказания са завишени и неоснователно не е приложена разпоредбата на чл.55 от НК при тяхното индивидуализиране. Прави се искане за изменение на присъдата, като се намали размерът на определените санкции.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура гр.Пловдив изразява становище, че жалбата, като неоснователна, следва да се остави без уважение, а първоинстанционният съдебен акт, като законосъобразен и обоснован, да се потвърди. Излага съображения, че наложените наказания са справедливи.

Подсъдимият Ц. и неговият защитник поддържат жалбата и направените в нея искания.

Подсъдимият, в последната си дума, моли да се намали размерът на наказанията му.

Пловдивският апелативен съд, като обсъди доказателствата по делото, поотделно и в тяхната съвкупност, изразеното от страните в жалбата и пред настоящата инстанция и провери атакуваната присъда изцяло, съобразно правомощията си по чл.314 от НПК, намира и приема за установено следното:

ЖАЛБАТА е процесуално допустима, тъй като е подадена в срок от надлежна страна в процеса. Разгледана по същество е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е приел за установена по несъмнен и категоричен начин следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Г. Ц. живее в гр.*. Осъждан е три пъти.

По НОХД № 200/1991г. по описа на Районен съд гр.Благоевград за престъпление чл.255 вр. чл.252 вр. чл.195 от НК му е наложено наказание

една година лишаване от свобода, условно с изпитателен срок от три години. На основание чл.86, ал.1, т.1 от НК е реабилитиран по право.

По НОХД № 10418/2000г. по описа на Районен съд гр.София за престъпление по чл.316 вр. чл.308 от НК е санкциониран с глоба в размер на 700 лв.

С определение № 3498/17.11.2011г., постановено по ЧНД № 4668/2011г. по описа на Софийски градски съд, влязло в сила на 05.12.2011г., е приета за изпълнение в Република България присъда № 35/16.01.2009г. на Втора наказателна колегия на * съд, решение № 2077/03.06.2009г. на ВКС на * по дело № 39597/3/2008г., с които за престъпление по чл.242, ал.2 от НК е осъден на седем години лишаване от свобода. Наказанието е изтърпяно на 21.03.2015г.

Горните осъждания не влияят върху правната квалификация на деянията, предмет на настоящото наказателно производство.

На 21.11.2021г. подсъдимият от гр.* пътувал за работа в района на гр.*, управлявайки лек автомобил „*“, * на цвят, с рег. № *, собственост на приятелката му Я. Д. С..

В района на пътния участък в близост до гр.* намиращите се на пътя свидетели Ж. М. А., роден през 2009г., А.-К. М. И., роден през 2005г., и А.-А. М.-А. А., роден през 2005г., му махнали да спре. Те били граждани на *, които същия ден по неустановен начин и преведени от неустановено лице през държавната граница на Република България, преминали през нея. Подсъдимият Ц. спрял автомобила. Горните три лица го помолили да ги превози до гр.*. В замяна се уговорили да му платят курса с пари. Мотивиран по този начин подсъдимият ги качил в багажника на колата. При затворен такъв продължил да се движи по автомагистрала „*“ заедно с тях в посока гр.*. Смятал срещу определена парична сума да ги закара до там.

Превозът бил в нарушение на изискванията на българското законодателство за пребиваване и придвижване в страната на чужди граждани - мигранти, тъй като трите транспортирани лица, като чужденци, влезли в Република България и преминаващи през нейната територия, не притежавали никой от посочените в чл.19, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ документи - редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима, медицинска

застраховка и други застраховки, когато такива се изискват, поканата по образец, когато такава се изисква, други документи, доказващи целта на пътуването и условията на планираното пребиваване. Те не отговаряли на изискванията на чл.19, ал.1, т.2 и ал.2 от ЗЧРБ да притежават достатъчно средства за осигуряване на издръжката си според продължителността и условията на престоя в Република България, както и за завръщане в държавата по постоянното си пребиваване или за преминаване през Република България, като размерът на тези финансови средства, минималните застрахователни суми и покриваните застрахователни рискове по ал.1, т.3, образецът на поканата и документите по ал.1, т.5 на чл.19 от ЗЧРБ се определят с наредбата по чл.9е, ал.1 от ЗЧРБ.

Малко по-късно на същия ден /21.11.2021г./ в района на автомагистрала „*“, км 100+600, в землището на с.*, област *, лекият автомобил, управляван от подсъдимия Ц., бил спрян за проверка от полицейски служители - свидетелите Г. М. и П. Д., мл. автоконтрольори в сектор „Пътна полиция“, група КПДГПА гр.*, до които достигнал сигнал, че с посоченото моторно превозно средство се извършва нерегламентиран превоз на мигранти. Служителите на реда помолили водача да отвори багажника на колата, на което той отговорил, че същият не се отваря. След отварянето му полицаите видели тримата сирийци вътре в него. Така деянието по противозаконното подпомагане на чуждите граждани било преустановено.

За да не изпълнят задълженията си, свързани със сигнализиране на надлежните полицейски органи за извършения превоз на мигранти като престъпление от общ характер, подсъдимият, заедно с документите си като водач на МПС, предоставил на свидетелите М. и Д. сумата от 400 лв., в 8 броя банкноти с номинал от по 50 лв., оставяйки ги на отворената кора на багажника на полицейския автомобил. Целта му била чрез даване на тази сума полицейските служители да не изпълнят своите служебни задължения, произтичащи от следните норми на ЗМВР:

чл.61, ал.4 „За пресичане на престъпления полицейските органи осъществяват мероприятия за преустановяване на изпълнителното деяние, предотвратяване настъпването на престъпните му последици и ограничаване на техните размери.“,

чл.66, ал.1 „При установяване на условия и причини за извършването на престъпления и други нарушения на обществения ред полицейските органи вземат мерки за отстраняването им.“,

ал.2 „Когато други органи или организации са компетентни да вземат мерките по ал.1, полицейските органи ги уведомяват писмено за това.“ и

чл.67 „Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления.“.

Заради това му поведение подсъдимият Ц. бил задържан, а чуждите граждани били отведени в бежански център.

Видно от протокола за оглед на местопроизшествие от 21.11.2021г. /л.36-37 от досъдебното производство/ били иззети 8 броя банкноти с номинал от по 50 лв., свидетелство за регистрация на моторно превозно средство, контролен талон, свидетелство за управление на моторно превозно средство и лек автомобил „*“ с рег. №*, * на цвят.

Срещу разписка /л.111 от досъдебното производство/ лекият автомобил, ключът за запалването му и свидетелството за регистрация на моторно превозно средство били върнати на собственика му Я. Д. С..

Посочената фактическа обстановка първоинстанционният съд е възприел въз основа на анализ на доказателствата по делото. Мотивите на съда относно това кои доказателства следва да се кредитират и поради какви съображения се споделят и от настоящата съдебна инстанция. Трябва да се приеме и изградената въз основа на тези доказателства фактическа обстановка. Тя не се и оспорва от страните. Съдебното производство е протекло по реда на чл.371, т.2 от НПК.

Правилно Окръжен съд гр.Пловдив е кредитирал гласните доказателствени средства - самопризнанията на подсъдимия Ц., показанията на свидетелите М. и Д., тези на свидетелите Ж. М. А., А.-К. М. И. и А.-А. М.-А. А., депозирани пред съдия по реда на чл.223 от НПК, приложените по делото писмени доказателствени средства и доказателства - протокол за оглед на местопроизшествие, фотоалбум, справка за лице от АИС „Български документи за самоличност“, заповед за задържане на лице, справка за съдимост, характеристична справка, разписки, справка, типови длъжностни характеристики, справка за регистрация и собственост на моторно превозно средство, заверени копие на ежедневна ведомост, на удостоверения за

раждане, на служебни бележки, както и веществените доказателства - 1 брой СУМПС и контролен талон на името на подсъдимия Г. И. Ц., 8 броя банкноти с номинал от по 50 лв., на обща стойност 400 лв.

Законосъобразно първоинстанционният съд е дал вяра на показанията на горните свидетели, тъй като са обективни, последователни, логични. Не са противоречиви помежду си и с останалите доказателства по делото.

Въззивният съд споделя извода на първостепенния съд, че трябва да се оценят с доверие самопризнанията на подсъдимия, тъй като се подкрепят от събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства.

Пловдивският апелативен съд намира, че при така описаната фактическа обстановка е установено по несъмнен и категоричен начин, че подсъдимият Ц. е извършил престъпление по чл.304а вр. чл.304, ал.1 от НК, тъй като е осъществил елементите на този престъпен състав.

Законосъобразно Окръжен съд гр.Пловдив е приел, че подсъдимият е дал сумата от 400 лв. С даването на горната сума е целял да мотивира свидетелите М. и Д. да не извършат действие по служба - да не изпълнят задълженията си по ЗМВР, визирани в чл.61, ал.4, чл.66, ал.1 и ал.2, чл.67 от ЗМВР, като го пропуснат да премине и не констатира, преустановят и разкрият извършваното престъпление по чл.281 от НК, не уведомят разследващите органи.

Обосновано е виждането на първоинстанционния съд, че дарът е даден на полицейски орган, което е задължителен признак на престъпния състав от обективна страна. Свидетелите М. и Д. са полицаи в сектор „Пътна полиция“, група КПДГПА при ОД на МВР гр.*. Специфичното наименование на длъжността им е „младши автоконтрольор“. Като такива, всеки един от тях е длъжностно лице и полицейски орган. В кръга на служебните им задължения е осъществяване на охранителна и контролна дейност по пътищата. В рамките на техните правомощия е да преценят дали подсъдимият Ц. извършва престъпление, да го разкрият и преустановят, да уведомят разследващите органи. Това е част от действията по служба, които свидетелите М. и Д. осъществяват.

Правилно първостепенният съд е заключил, че от субективна страна престъплението по чл.304а от НК е извършено при пряк умисъл, с целени и настъпили общественоопасни последици. Подсъдимият е съзнавал

общественоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал настъпването им. Имал е съзнание, че свидетелите М. и Д. са полицейски орган, че дава дара /парите/, целейки да ги мотивира да го пропуснат да премине, въпреки незаконния превоз на мигранти и извършването на престъпление по чл.281 от НК.

Законосъобразно Окръжен съд гр.Пловдив е приел, че подсъдимият Ц. е осъществил от обективна и субективна страна и признаците на престъпния състав на чл.281, ал.2, т.1, т.4 и т.5 вр. ал.1 от НК. Транспортирайки с лек автомобил трима чужди граждани, незаконно преминали държавната граница на Република България, той им е съдействал да пребивават и да преминават през територията на страната. Това е било в разрез със задължителните изисквания на чл.19, ал.1 и ал.2 от ЗЧРБ, тъй като * граждани не са разполагали с необходимите документи и финансови средства.

Обосновано е виждането на първоинстанционния съд, че деянието по чл.281 от НК е извършено при по-тежко квалифициращи обстоятелства. Използвано е моторно превозно средство /лек автомобил/. Подпомогнати са трима чужди граждани, т.е. повече от едно лице. Едно от тях не е навършило 16-годишна възраст - свидетелят Ж. М. А., роден през 2009г.

Правилно първостепенният съд е стигнал до извода, че от субективна страна престъплението по чл.281 от НК е извършено при пряк умисъл, с целени и настъпили общественоопасни последици. Подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал настъпването им. Имал е съзнание, че съдейства на мигранти, незаконно влезли и пребиваващи в страната, че са три лица, че едно от тях е непълнолетно /не е навършило 16 години/, че използва лек автомобил. Не случайно са пътували в багажника на превозното средство. Целял е да извлече за себе си облага, като му платят за превоза.

При така посочените правни квалификации и съобразно изискванията на специалната и на генералната превенция, Окръжен съд гр.Пловдив е приел, че за престъпленията на подсъдимия Ц. следва да се наложат наказания лишаване от свобода и глоба, индивидуализирани при условията на чл.54 от НК при превес на смекчаващи отговорността обстоятелства. Като такива е отчел признанието на вината, изразеното съжаление за стореното,

трудова ангажираност, че е баща на две деца. Като отегчаващи отговорността обстоятелства са взети предвид лошите характеристични данни, изведени от осъждането му за престъпление, извършено в чужда държава, че деянието по чл.304а от НК цели да прикрие това по чл.281 от НК, начина на превоз на трите лица - натъпкани в багажника на лек автомобил.

След този мисловен и оценъчен процес, ръководейки се от степента на обществена опасност на деянията и дееца, подбудите за извършване на престъпленията и смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, първоинстанционният съд е определил на подсъдимия Ц. наказания, като лишаването от свобода съобразно разпоредбата на чл.58а, ал.1 от НК е редуцирал с една трета, или наложените санкции са както следва:

- по чл.304а вр. чл.304, ал.1 от НК, на основание чл.58а, ал.1 от НК вр. чл.373, ал.2 от НПК е осъден на една година и четири месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 2000 лв.;

- по чл.281, ал.2, т.1, т.4 и т.5 вр. ал.1 от НК, на основание чл.58а, ал.1 от НК вр. чл.373, ал.2 от НПК е осъден на една година и четири месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 5000 лв.

На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия е определено едно общо, най-тежко наказание измежду наложените му лишаване от свобода, а именно една година и четири месеца лишаване от свобода.

На основание чл.23, ал.1 от НК му е определено едно общо, най-тежко наказание измежду наложените глоби, а именно глоба в размер на 5000 лв.

На основание чл.23, ал.3 от НК към така определеното и наложено едно общо, най-тежко наказание една година и четири месеца лишаване от свобода е присъединено и наказанието глоба в размер на 5000 лв.

Пловдивският апелативен съд счита, че така индивидуализирани наказанията на подсъдимия Ц., като вид и размер, са справедливи, поради което не се налага тяхното коригиране. Те са съобразени с обстоятелствата, при които са извършени деянията, степента им на обществена опасност, както и личността на дееца, смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства. С тях ще се постигнат целите на специалната и генералната превенции.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно оплакването в

жалбата за несправедливост на санкциите. При индивидуализацията им са отчетени всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Не се установяват подценени смекчаващи или надценени отегчаващи такива.

За осъждането в чужбина подсъдимият не е реабилитиран, поради което то следва да се вземе предвид като отегчаващо отговорността обстоятелство.

Има резон в упрека на защитата относно разсъжденията на първостепенния съд за виждането на законодателя за обществената опасност на престъплението по чл.304а от НК, намерило израз в санкционната част на тази правна норма. Няма спор, че степента на обществена опасност на деянието и дееца са критерии, които са заложили в чл.54 от НК при определяне на наказанието в пределите, предвидени от закона за извършеното престъпление. В случая определеното наказание по чл.304а от НК е много под средния размер, по-близо до минимума. Не могат да се пренебрегнат подбудите за осъществяване на това престъпление, както и, че се касае за деяние, с което се засягат обществените отношения, свързани с нормалното функциониране на държавните органи и дейността на работещите в тях длъжностни лица. Подсъдимият Ц. е целял да избегне реализиране на наказателна отговорност спрямо него за престъпление по чл.281 от НК, като мотивира полицейските служители да не изпълнят задълженията си. Ето защо законодателят третира това престъпление като такова с висока степен на обществена опасност. Според практиката на ВКС /Решение № 354/09.10.2008г. на ВКС по нак.дело № 354/2008г., III н.о./ тази опасност, рефлектираща върху размера на наказанието, се определя не от размера на дадения подкуп, а от степента на засягане на обществените отношения, накърнени чрез това престъпление. Поради това и не се приема за основателен доводът в жалбата за ниската парична стойност на дадения дар.

Не са налице основания за прилагане на чл.55 от НК при индивидуализация на наказанията, както се предлага от защитата. Смекчаващите отговорността обстоятелства не обуславят значително по-ниска степен на обществена опасност на извършеното от дееца в сравнение с другите случаи на престъпленията, за които е признат за виновен. Не е налице и другата предпоставка, най-лекото, предвидено в закона наказание да се явява несъразмерно тежко в конкретния случай. Особеностите му са отчетени

при индивидуализация на санкцията. Не случайно законодателят е предвидил наказанията лишаване от свобода и глоба в определени граници.

С прилагане на нормата на чл.55, ал.3 от НК и неналагане на кумулативното наказание глоба не ще се постигнат целите на специалната и генералната превенции с оглед изложените по-горе съображения. Нейният размер е съобразен с материалното състояние на подсъдимия.

Наложените на последния наказания в своята съвкупност покриват утвърдените критерии за справедливост, удовлетворяват постигане на визираните в чл.36 от НК цели, предписващи обезпечаване на предупредително и поправително-възпитателно въздействие спрямо извършителя на престъпното посегателство и гарантиране на адекватен отзвук по отношение на останалите членове на обществото.

Определените санкции са съобразени, както с реализиране на горните цели, така и с принципа за съответствие на наказанието с извършеното престъпление. Съгласно нормата на чл.35, ал.3 от НК справедливо е само това наказание, което съответства на престъплението. Това съответствие може да се постигне единствено чрез правилна индивидуализация на санкцията, осъществена в предписаните от закона предели, както е сторил първоинстанционният съд.

На основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС е определен първоначален „общ” режим на изтърпяване на така определеното и наложено на подсъдимия Ц. едно общо, най-тежко наказание една година и четири месеца лишаване от свобода.

По реда на чл.59, ал.1 и ал.2 от НК при изпълнението му е приспаднато времето, през което е бил задържан по реда на ЗМВР и НПК, считано от 21.11.2021г. до влизане на присъдата в сила, като един ден задържане се зачита за един ден лишаване от свобода.

При внимателно запознаване с материалите по делото се установява, че подсъдимият е бил задържан от 21.11.2021г. до 24.11.2021г. и от 30.11.2021г. до влизане на присъдата в сила, а не за целия период, считано от 21.11.2021г. до влизане на присъдата в сила, както е приел Окръжен съд гр.Пловдив. Тази неточност не може да се коригира от въззивния съд, тъй като би довело до утежняване положението на подсъдимия Ц.. По аргумент от разпоредбата на чл.337, ал.2 от НПК при липса на съответен протест от

Окръжна прокуратура гр.Пловдив това е процесуално недопустимо и би представлявало съществено нарушение на процесуалните правила.

Съобразно нормата на чл.307а от НК е отнет в полза на Държавата предметът на престъплението - 8 броя банкноти с номинал от 50 лв., на обща стойност 400 лв., намиращи се при домакина на ОД на МВР гр.*, след влизане на присъдата в сила.

Окръжен съд гр.Пловдив се е произнесъл и относно другите веществени доказателства по делото. Постановил е СУМПС и контролен талон на името на подсъдимия, намиращи се на съхранение при домакина на РУ на МВР гр.*, да му се върнат след влизане на присъдата в сила.

С оглед на изложеното Пловдивският апелативен съд счита атакуваната присъда за обоснована и съответна на събраните по делото доказателства. Не са налице основания за нейната отмяна и изменение, поради което трябва да се потвърди. Жалбата срещу нея, като неоснователна, следва да се остави без уважение.

С оглед на изложеното и на основание чл.338 от НПК **съдът**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 22/30.03.2022г., постановена по НОХД № 424/2022г. по описа на Окръжен съд гр.Пловдив.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване или протест пред Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____